

hvilket Solen netop var gaaet ned og havde tændt hele Himmelranden i Flamme.

„Og en saadan Tale har De Mod til at føre netop her,“ sagde Emanuel, idet han med en bred Haandbevægelse viste ud over det glødende Solnedgangslandskab, hvor Nattetaagerne allerede var begyndt at pusle frem over Engene og brede sig som uhyre Spindelvæv over Aaens blodrøde Aare. „De kan virkelig ikke finde det mindste tiltrækkende ved et Syn som dette? Det kan slet ikke vække anden Tanke eller Følelse hos Dem end en uhyggelig Erindring om Deres Barndoms Rullekælder?“

Frøken Ragnhild saa' en Stund med missende Øjne ud over Egnen. Derpaa sagde hun med det lille muntre Smil, som hun gjerne paatog sig, naar hun vilde sige noget rigtig udæskende:

„Jeg kan i hvert Fald ikke forstaa, hvorfor det dér skal være saa bedaarende dejligt, at et Menneske er forpligtet til fra Vuggen til Graven at falde i en Henrykkelsestilstand, hver Gang han ser det. Mig tiltaler det desuden aldeles ikke. Alene Farvesammenstillingen er mit Øje imod. Denne blaa Himmel, denne skrigende røde Horisont, alt dette brandgule Korn og den spinatgrønne Eng dernede ... blaat, rødt, grønt og gult! Er det ikke netop de Farver, der benyttes til de saakaldte